

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVIII. ročník
číslo 4/2020

Čím sa odvdáčim Pánovi za všetko, čo mi dal?

Ž 116:12

Šírimo za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Naša inšpirácia od pápeža Františka v čase krízy, ktorú máme premáhať spolu

strana 3

Týka sa nás

Rástol medzi nami, všetci veriaci ho poznajú, teraz je z neho kňaz

strana 4-6

Svedectvo

Keď Pán volá...

strana 7-8

Zaujalo nás

Kňazstvo - posvätný stav

strana 8-10

Týka sa nás

Život v Klube kresťanských seniorov pred a počas trvania vírusu COVID-19

strana 10-12

Zamyslenie

Eucharistia uzdravuje našu zranenú pamäť

strana 13-14

Lúčime sa s pánom kaplánom Martinom Mihálom

Pán kaplán, ďakujeme Vám za všetko, čo ste pre nás urobili. Za Vašu službu, obety, povzbudenia. Nech Vás Pán Boh požehnáva a pomáha na Vašej ďalšej ceste. Prajeme Vám srdce otvorené pre pôsobenie Božej milosti, aby ste sa stali nástrojom v Jeho rukách všade, kam pôjdete.

Vítame nového kňaza vo farnosti. Od 1. júla 2020 v našej farnosti začína v úrade kaplána pôsobiť novokňaz Mgr. Matej Izrael. Vítame ho medzi nami na jeho prvej „kapláнке“. Vyprosujeme mu veľa duchovných síl, apoštolskú horlivosť a aby sa medzi nami dobre cítil.

Svätá omša a adorácia za tvoje povolanie v Piešťanoch

Miesto konania: Kaplnka Sedembolestnej Panny Márie, Poštová 1A, Piešťany

Zastavil si sa na svojej ceste a hľadáš, aké je tvoje poslanie na tomto svete?

Je to manželstvo, zasvätený život či byť slobodný?

Rozhoduješ sa pre životné povolanie, ktoré ťa bude naplňovať?

Skús otvoriť svoje srdce a povedať „Áno, Ježišu, som tu, pomôž mi nájsť správny smer, kde ma chceš mať. Kde ma potrebuješ.“

Pozývame ťa na sv. omšu obetovanú za tvoje povolanie a pozývame aj tých, ktorí sa chcú modliť za povolanie iných. Po svätej omši nasleduje adorácia.

Kedy: Každý posledný pondelok v mesiaci o 18:30 hod.

Kde: [Kaplnka Sedembolestnej Panny Márie, Poštová 1A, Piešťany](#)

Letný rodinný tábor HKR

Miesto konania: Liptovská Osada, chata Škutovky

Hnutie kresťanských rodín pozýva rodiny s deťmi na týždňový duchovno-relaxačný pobyt pre celú rodinu v termíne od 26.7. do 2.8.2020. Podujatie sa uskutoční v rekreačnom zariadení Škutovky pri Liptovskej Osade. Popri turistike a vychádzkach duchovnou časťou programu nás bude sprevádzať kňaz František Kapušňák. Našou snahou je poskytnúť rodinám zaujímavý pobyt za prístupné ceny. Pri prihlasovaní majú prednosť nové rodiny. Tešíme sa na vzájomné stretnutie. Prihlásiť sa možno do 14. júna 2020 na e-mail adrese karol.husar@gmail.com. Bližšie informácie na 02/62411485 alebo 0948/079823 (večer).

zdroj: www.vyveska.sk

Liturgický kalendár

5.7. - Sv. Cyrila a Metoda, slovanských vierozvestov

12.7. - 15. nedeľa v cezročnom období

19.7. - 16. nedeľa v cezročnom období

26.7. - 17. nedeľa v cezročnom období

Naša inšpirácia od pápeža Františka v čase krízy, ktorú máme premáhať spolu

Dnes, po 90-tich dňoch, teda trojmesačnom núdzovom stave, ktorý sa skončil, ale neskončila sa kríza, dnes vieme, že nie naprogramovane, ale postupne všetko prežívame tak, aby sme tieto dni premáhali. Do tohto nášho stavu by som rád vložil tri inšpirácie od pápeža Františka:

1. Ľudstvo pred krízou bolo usporiadané, dokonalé, rozbehnuté, naškrobené... V podstate však veľmi nemocné, choré zvnútra, aj keď vonkajšie „pozlátko“ nič také nenasvedčovalo. V podstate ľudstvo bolo ako bohatá poľutovaniahodná chudinka, ako blázon z Felliniho „Cesty“.

2. Kríza, ktorú premáhame volá... „Vyjdi von!“ Kríza si totiž žiada **dobré sprevádzanie**. Bez takého dobrého sprevádzania sa môžeme stratiť, dostať sa do dezorientácie v čase krízy. To by bolo veľmi nebezpečné. Do krízy sa nesmieme vydať sami. Uzavrieť sa do svojej individuality znamená stratiť zmysel toho, čo máme riešiť. Vyzniem

ako Dostojevského Idiot. Život stratí na kráse. Otapíme v samote.

3. Premáhanie krízy má preniknúť nie len hlavu, ale aj telo. To nás vychováva. Aj zvnútra, aj zvonku. Načúvame nielen svojmu srdcu, ale aj vonkajšiemu svetu, do ktorého sme poslaní. Ak nemáme otvorené ucho, nepočujeme. Zmysel vecí nepochopíme. Tu nejde o to, aby sme vedeli, čo sa deje, ale aby sme tomu rozumeli. Aby sme boli ľuďmi kultúry. A to nás vychováva. Kríza nás potom nedeptá, ale kultúrne v nej rastieme.

V tejto našej kríze svet prežíva stratu kultúry, lebo stratil zmysel. Konzum je fuč a s ním aj pomýlený rozum pred krízou. K životu sa však hlási vďačnosť, zmysel vecí a ich krása, ktoré sa dosahujú a rozsieľajú dokonca s úsmevom len vtedy, ak kráčať rukou v ruke jeden vedľa druhého v čase krízy a premáhame ju spolu. O to prosím Pána a za to sa spolu s vami modlím.

Vladimír, dekan

Rástol medzi nami, všetci veriaci ho poznajú, teraz je z neho kňaz

„Pán upevňoval v ich povolanie, posilňoval v ich službe a aby boli vždy služobníkmi evanjeliovej radosti pre všetkých ľudí.“

(výzva Svätého Otca cez Twitter)

Dňa 20.6.2020 z našej farnosti diakon Martin Ščúry prijal z rúk diecézneho biskupa Mons. Mariána Chovanca vo Farskom kostole nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici sviatosť kňazstva.

Sv. Otec v liste kňazom pri príležitosti 160. výročia smrti svätého Arského farára, ktorého Pius XI. ustanovil za patróna všetkých farárov sveta, sa obrátil na každého jedného kňaza, ktorý v rozličných okolnostiach, nenápadne a obetavo, v únave a v námahe, v chorobe a sklúčenosti, prijíma svoje poslanie ako službu Bohu a jeho ľudu a napriek všetkým ťažkostiam na ceste píše tie najkrajšie strany kňazského života. „Neprestávam vzdávať vďaky za vás“ (Ef 1,16) a za všetko dobro, ktoré ste vykonali. V okamihoch ťažkostí, krehkostí, ako aj v okamihoch slabosti a v tých, v ktorých vychádzajú na povrch naše limity, keď najhorším zo všetkých pokušení je zastať a prehrabávať sa v zúfalstve, so zlomeným pohľadom, úsudkom aj srdcom, v tých chvíľach je dôležité - ba trúfnem si povedať rozhodujúce - nielen nestratiť spomienku plnú vďačnosti za vstúpenie Pána do nášho života, spomienku na jeho milosrdný pohľad, ktorý nás pozval, aby sme vstúpili do hry pre neho

a pre jeho ľud, ale mať aj odvahu uvádzať ju do praxe a spolu so žalmistom dokázať vytvoriť náš vlastný chválospev, lebo „jeho milosrdenstvo je večné“ (por. Ž 135). Vďačnosť je vždy „mocnou zbraňou“. Len ak dokážeme kontemplovať a poďakovať konkrétne za všetky prejavy lásky, štedrosti, solidarity a dôvery, ako aj odpustenia, trpezlivosti, znášanlivosti a súcitu, ktorých sa nám dostalo, umožníme, aby nám Duch daroval ten svieži vánok, ktorý dokáže obnoviť (nie polátať) náš život a naše poslanie. Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec. A takto byť schopnými rozohriať srdcia ľudí, počas noci s nimi kráčať, vedieť sa s nimi rozprávať, aj zostúpiť do ich noci, do ich tmy, bez toho, aby ste sa stratili.“ „Vďaka za každý raz, keď ste sa nechali pohnúť vo svojom vnútri a prijali ste tých, čo padli, ošetrili ste ich rany, ponúkli ste teplo ich srdciam, preukázali im láskavosť a súcitu ako Samaritán v podobenstve. Nič nie je tak naliehavé ako tieto veci: blízkosť a bezprostrednosť; byť nablízku telu trpiaceho brata. Koľko dobra prináša príklad kňaza, ktorý sa približuje a neodťahuje sa od rán svojich bratov! Odzrkadlenie srdca pastiera, ktorý spoznal duchovnú chuť čítania sa

zjednotením so svojím ľudom.“ „Aby sme si udržali odvážne srdce, je nevyhnutné nezanedbávať nasledovné dve základné väzby našej identity: po prvé - s Ježišom. Zakaždým, keď sa odpútame od Ježiša, alebo zanedbáme náš vzťah s ním, krok za krokom naše nasadenie vysychá a naše lampy zostávajú bez oleja, schopného dávať svetlo na cestu nášho života... V tomto ohľade vás chcem povzbudiť, aby sme nezanedbávali duchovné vedenie (sprevádzanie), mať brata, s ktorým sa môžete porozprávať, vymeniť si názory, diskutovať a rozlišovať v plnej dôvere a priezračnosti svoju cestu... Druhou základnou väzbou, ktorú treba posilňovať a živiť, je vzťah s vaším ľudom. Neizolujte sa od svojho ľudu a od kňazov či od spoločenstiev. A tým viac, neuzatvárajte sa do uzavretých a elitárskych skupín. Toto nakoniec uduší a otrávi ducha. Odvážny Boží služobník je ten, ktorý je neustále vo vychádzajúcom pohybe.“ Kňazské srdce, ktoré je skutočne „zasvätené“ Kristovmu srdcu je zakotvené v osobnom vzťahu s ním, a preto stvárnene podľa Jeho zmysľania. Každý životný stav, ak sa má prijímať integrálne a má byť chránený pred nebezpečnými útokmi, musí pestovať „dôverný vzťah“, ktorý zvyšuje jeho potenciál a znižuje riziká; pre kňaza to znamená osobné a každodenné priateľstvo s Kristom. Nedostatok dôvernosti nie je nič iné, než vyschnutie duchovného života a v dôsledku toho umenšenie hlbokého vnútorného a živého priateľstva s Pánom, ktoré

predstavuje základ pre osobnú a pastoračnú plodnosť. Kňaz, ktorý sa viac nemodlí s vernosťou, a ktorý zanedbáva nosné prvky svojho dôverného vzťahu s Pánom, hromadí si nebezpečný „deficit“, ktorý môže spôsobiť pocit prázdnoty, vnímanie frustrácie a nespokojnosti, ťažkosti so zvládaním samoty, potrieb a citov, až po nebezpečenstvo, že sa vystaví priateľstvám a „vonkajším“ väzbám do tej miery, že by mohol zrúcať ľudsko-duchovnú stavbu človeka poznačenú rôznymi trhlinami. Aby sa kňaz pripodobnil Kristovmu srdcu, je potrebné, aby pevný bod jeho každodenného života a základ jeho ľudskej a duchovnej štruktúry stál na takej vnútornej pôde, ktorú tvorí hlboké osobné priateľstvo s Pánom. Na základe toho potom dokáže zvládať po psychickej stránke svoj vlastný život, celibát i apoštolské poslanie a prinášať duchovné ovocie.“

Za celú farnosť vyprosujeme nášmu novokňazovi Martinovi, aby bol kňazom s Kristovým srdcom, ktorý v tomto svete je znakom Božej lásky, ktorý sprítomňuje Boha. Nech osobný prežitý vzťah s Bohom sa odzrkadľuje v jeho kňazskom živote, je viditeľným znakom Božej lásky a prítomnosti. Nech Matka Božia sprevádza jeho kroky a vyprosí mu potrebné milosti, aby jeho srdce zostalo čisté, sväté a ochotné obetovať sa tak ako Kristus.

spracované z www.vaticannews.va

foto: Matej Pirháč

Ked' Pán volá...

Cesta ku kňazskému povolaniu nie je vždy ľahká. Pán volá každého, ale nie každý počuje Jeho volanie. Ponúkame Vám svedectvo bohoslovca Pavla Reisela z kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave a jeho kľukatú cestu ku kňazskému povolaniu.

Svedectvo (Pavol Reisel)

Moja cesta do seminára bola o trochu dlhšia ako u iných mojich spolubratov. Nebola úplne rovná, jednoznačná, bola plná krivých zákrut, stúpaní a klesaní. Ale začnem od začiatku. Detstvo som prežil ako väčšina mojich vrstovníkov z paneláku - futbal, hokej, bicykel, to boli moje každodenné záujmy. Vyrastal som v tradičnej kresťanskej rodine, dokonca som navštevoval aj Cirkevnú základnú školu sv. Don Bosca v Topoľčanoch. Po vstupe do puberty som si začal klásť otázky: Kto som? Prečo som na tomto svete? Aké je moje poslanie?

Tu niekde začali moje prvé boje so sebou samým. Medzi priateľmi som zažil prvé odmietnutia či sklamania, najmä pre moje názory, ktoré neboli v zhode s väčšinou. A tak som sa začal tejto väčšine pomaly, ale isto prispôsobovať. Začal som žiť život, v ktorom som namiesto ukazovania vlastnej tváre nosil masky, život klamstva, pretvácky a podvodu. Jednu tvár či masku som nosil pred mojimi rodičmi, inú pred priateľmi a ďalšiu pred učiteľmi v škole. Vďaka môjmu

talentu som sa dostal na Strednú priemyselnú školu drevársku vo Zvolene, konkrétne na odbor dizajn. Býval som na internáte, ďaleko od domova, od rodičov a bez akejkoľvek kontroly, a tak sa mi otvorila cesta novej slobody, nového priestoru, nových priateľov. Aj keď ma škola bavila a v dizajne som videl svoju budúcnosť, začal som utekať za zábavou a vyhľadávať bezstarostný spôsob života, kde alkohol, cigarety a marihuana boli pokladané za úplne normálne veci. Školskými povinnosťami som sa pretĺkal bez väčších problémov, pretože moja škola kládla dôraz viac na talent. Moja snaha o nezávislosť sa však premenila na závislosť.

No život v klamstve a pretváрке nemal dlhé trvanie. Krátko pred maturitou som musel s pravdou von. Moji rodičia nevedeli, ako zareagovať na fakt, že ich syn je drogovu závislý. Mali pocit, že zlyhali vo výchove. Matka hľadala odbornú pomoc u psychológov, zdalo sa to však byť beznádejné. Ale Pán Boh ma nenechal dlho tápať tmou a vyviedol ma z osídliel tmy do svetla. Ako 20-ročný som spoznal komunitu Cenacolo. Prvé kroky v tejto škole života neboli ľahké, boli plné odriekania, utrpenia, súbojom so starým „ja“. Pán však bol vždy so mnou, učil ma ako malé dieťa robiť prvé kroky vo viere, znova kráčať, spoznávať tajomstvo Eucharistie a posvätného ruženca. Tu som sa zamiloval do života. A jeho zmysel som našiel v službe blížnemu.

Panna Mária na svadbe v Káne povedala sluhom: „Urobte všetko, čo vám (Ježiš) povie“, a ja som pochopil, že ak chcem byť naozaj šťastný vo svojom živote, ak sa nechcem uspokojiť iba s niečím priemerným, znamená to naplniť tie pomyselné nádoby mojím životom až po okraj a veriť, že Ježiš ho premení. A to aj

spravil. Pretvoril moje srdce z kameňa na srdce z mäsa. Už som nemohol viac utekať.

Matka Elvira nám v komunite vravievala: „Život naozaj žitý je život darovaný.“ Uvedomujúc si tieto slová, požiadal som o možnosť ísť slúžiť ako misionár deťom z ulice. Po niekoľkých rokoch čakania ma Matka Elvira poslala do Mexika. Ďakujem Pánovi za túto obrovskú skúsenosť a možnosť spoznať sám seba slúžiac druhým a odkrývajúc svoje slabosti a rany, ktoré ešte potrebujú uzdravenie. V starostlivosti o dvoch autistických chlapcov ma Boh učil pokore, trpezlivosti a láske. Počas tejto misionárskej služby v Mexiku som konečne

dokázal povedať Pánovi moje definitívne ÁNO. Nebolo ľahkým rozhodnutím opustiť po deviatich rokoch všetky istoty komunity a urobiť krok do neznáma, no vedel som, že Pán je so mnou a jeho prozreteľnosť sa postará. Možno to niekto považoval za bláznovstvo, ale som šťastný, lebo sa snažím plniť Božiu vôľu. Dnes vidím, že nie je ľahké po dvanástich rokoch znova zasadnúť do školských lavíc, počúvať prednášky, písať písomky a skladať skúšky, no ja verím, pretože „Bohu nič nie je nemožné“ (Lk 1, 37).

www1.kscm.sk/o-povolani/svedectva-povolania/svedectvo-pavol-reisel/

Kňazstvo - posvätný stav

Kňaz je človek ako každý iný. A predsa, keď sa stáva kňazom, už nepatrí sebe ani určitej skupine ľudí. Má všetkých a zároveň nikoho. Je medzi všetkými a napriek tomu sám. Tento posvätný stav je jeho radosťou aj odriekaním. Je to človek, ktorý je vážnou osobou, no zároveň osobou najviac posudzovanou a osočovanou.

Kňazi sú často najvdácejšou témou planých a prázdnych diskusií. Každý má na kňaza svoje nároky a predstavy:

- Keď káže dlhšie, tak mu to pomaly myslí.
- Keď pri kázni hovorí hlasnejšie, tak kričí.
- Keď hovorí normálnym tónom, tak mu nie je rozumieť.
- Keď má auto, tak je sveták, keď ho nemá, tak nekráča s dobou.
- Keď chodí na návštevy, tak nikdy nie je doma.
- Keď je vždy doma, tak je nespoločenský a namyslený.
- Keď prosí o milodary, tak je chamtivý a nenásytný.
- Keď dôkladne svedá, tak naťahuje čas, zdržiava.
- Keď svedá krátko, tak nepočúva,

nemá na ľudí čas.

- Keď omšu začína presne, tak mu asi idú dopredu hodinky.
- Keď začne omšu minútku neskôr, tak zdržiava celú farnosť.
- Keď opravuje kostol, tak zbytočne utráca a nerobí si svoju robotu.
- Keď neopravuje nič, tak je lenivý a všetko necháva spustnúť.
- Keď je mladý, tak nemá skúsenosti.
- Keď je starý, mal by už ísť do penzie.
- A keď zomrie, tak niet nikoho, kto by ho nahradil.

zdroj: www.zapotocky.sk

Litánie za kňazov

Ó, všemohúci a večný Bože, náš Otče, pohliadni na tvár svojho Syna a skrze lásku k Nemu, ktorý je večný Veľkňaz, zľutuj sa nad svojimi kňazmi. Pamätaj, ó, najmiernejší Bože, že sú iba slabé a krehké ľudské bytosti. Vtlač do nich milosť z ich povolania, ktorá v nich prebýva, aby nikdy ani v najmenšej miere neurobili nič nehodné svojho vznešeného povolania.

Ó, Ježišu, náš večný veľkňaz, prosíme:

- za Tvojich verných a zapálených kňazov;
- za Tvojich neverných a vlažných kňazov;
- za Tvojich kňazov pracujúcich doma alebo v zahraničí vo vzdialených misijných oblastiach;
- za Tvojich pokúšaných kňazov;
- za Tvojich mladých kňazov;
- za Tvojich umierajúcich kňazov;
- za duše Tvojich kňazov v očistci.

A predovšetkým Ti odporúčame:

- kňazov, ktorí sú nám najdrahší;
- kňazov, ktorí nás pokrstili;
- kňazov, ktorí nás zbavujú hriechov;
- kňazov, ktorým pomáhame pri omšiach;
- kňazov, ktorí nás učili a poučovali o Tebe a Tvojom Svätom písme;
- kňazov, ktorí nám pomáhajú a povzbudzujú nás, aby sme Ťa prijali za svojho Pána a Spasiteľa;
- a všetkých kňazov, ktorých si nám poslal, aby sa dotkli nášho života a života našich blízkych.

Modlime sa za:

Svätého Otca, naplň ho svojou milosťou, Pane;
 Kardinálov, arcibiskupov a biskupov, daruj im svoje dary, Pane;
 Diecéznych kňazov, nikdy ich neopúšťaj, Pane;
 Kňazov v seminároch, daj im svoju múdrosť, Pane;
 Kňazov v nemocničnej pastorácii, obdaruj ich vytrvalosťou, Pane;
 Chorých kňazov, uzdrav ich, Pane;
 Kňazov v nebezpečenstve, zachráň ich, Pane;
 Slabých kňazov, posilni ich, Pane;
 Unavených kňazov, uľav im, Pane;
 Kňazov, ktorí horlia za Teba, pomáhaj im, Pane;
 Kňazov, ktorí Ťa chcú milovať, rozšír im ich srdcia, Pane;

Kňazov, ktorí sú smutní, uteš ich, Pane;
 Kňazov, ktorí majú strach, daruj im pokoj, Pane;
 Kňazov, ktorí sú starí, zachovaj ich, Pane;
 Kňazov, ktorí sú mladí, prived ich k svojej sláve, Pane;
 Kňazov, ktorí sú osamelí, sprevádzaj ich, Pane;
 Misijných kňazov, ochraňuj ich, Pane;
 Kňazov, ktorí sú kazateľmi, osvieť ich, Pane;
 Kňazov, ktorí usmerňujú duše, poučuj ich, Pane;
 Farských kňazov, urob ich dokonalými, Pane;
 Kňazov a rehoľníkov, ktorí zomreli, prived ich k svojej sláve, Pane;
 Celú Cirkev, bojujúcu i trpiacu: Pane, zmiluj sa.

Všetkým kňazom:

- Daruj im svoju múdrosť, Pane.
- Daruj im cnosti.
- Daruj im trpezlivosť a lásku.
- Daruj im poslušnosť a láskavosť.
- Daruj im silnú horlivosť za duše.
- Daruj im intenzívnu lásku k Eucharistii.
- Daruj im vernosť pápežovi a ich biskupom.
- Daruj im rešpekt k ich dôstojnosti.
- Daruj im veľkú lásku k Márii.
- Daruj im zmysel pre spravodlivosť.
- Daruj im dar rady.
- Daruj im silu v ich práci.
- Daruj im pokoj v utrpeniach.
- Daruj im pokoru a veľkorysosť.
- Nech sú svetlom duší.
- Nech sú soľou zeme.
- Nech praktizujú obetu a sebazapieranie.
- Nech láskavo milujú Máriu.
- Nech sú sami Kristom.
- Nech sú svätí na tele i na duši.
- Nech sú mužmi modlitby.
- Nech v nich žiari viera.
- Nech sú verní svojmu kňazskému

povolaniu.

- Nech ich ruky vedia žehnať.
- Nech horia láskou k Tebe a k Márii.
- Nech sú všetky ich kroky nasmerované k sláve Božej.
- Nech ich Duch Svätý ovládne a odovzdá im hojné dary a milosti.

Modlime sa

Bože, Otče, Syn a Duch Svätý, Ty si dušou a životom Cirkvi. Vypočuj modlitby, ktoré ponúkame za kňazov. Prosíme o to skrze Nepoškvrnené Srdce Panny Márie, ich ochrankyne a sprievodkyne. Amen.

Život v Klube kresťanských seniorov Partizánske-mesto pred a počas trvania vírusu COVID-19

Koncom roka 2019 a na začiatku tohto roka sme sa venovali príprave výročného členského zhromaždenia, uskutočneného 11.2.2020, na ktorom odznali výročné správy predsedu, hospodára, predsedu kontrolnej a inventarizačnej komisie. Účastníci schválili program a rozpočet klubu na tento rok. Hostami zhromaždenia boli náš predseda, pán Peter Mach, pani Marta Gregušová, predsedníčka ÚC Trenčín, vdp. dekan Vladimír Farkaš, vdp. kaplán Martin Mihál a pán Jozef Božik, primátor mesta. Hneď po výročnom členskom zhromaždení sme sa začali zaoberať plnením prijatého programu. S podpredsedom výboru, pánom Petrom Chocholákom, sme zabezpečovali listiny potrebné pri schvaľovaní stavebného povolenia na výstavbu Kaplnky povýšenia Sv. Kríža, ktoré sme potom odovzdali na stavebný úrad v nádeji, že stavebné povolenie uzrie čoskoro svetlo sveta. Dal by Pán Boh, že by to tak bolo. Začali sme s

prípravou modlitieb krížovej cesty počas pôstu naplánovanú na nedeľu 29.3. v kostole a na Kvetnú nedeľu 5.4. na našej kalvárii a bežecké preteky. Čo nám nakoniec prichádzajúci vírus prekazil, preteky sme museli zrušiť a krížové cesty sa tiež nekonali.

V utorok 25.2. sme v príjemnom prostredí reštaurácie Salaš ukončili fašiangové obdobie, kde sme si trochu zatancovali, zaspievali, aby sme s Božou pomocou vstúpili do pôstneho obdobia. Pred časom pani Čeplíková, asistentka europoslancu pána Ivana Štefanca, prišla s návrhom, aby sa v rámci nášho združenia zozbierali recepty starých mám. Z nášho klubu poslala do Bratislavy svoje recepty pani Kopálová, ktorej recepty patrili medzi najlepšie. V rámci tejto akcie na návrh pani Čeplíkovej naše ženičky pod vedením p. Kopálovej pripravili počas stretnutia našich členov vo štvrtok 5.3. melencovú polievku, ktorá bola vybratá zo spomínaných

receptov. Na stretnutí bolo okolo 50 účastníkov a privítali sme medzi sebou aj pani Čeplíkovú s jej kolegom pánom Durmanom. Polievočka bola ozaj veľmi chutne pripravená. Každý z účastníkov si na nej veľmi dobre pochutnal na čele s našimi hosťami a prispela tiež k príjemnému posedeniu, na ktorom sme privítali našich jubilantov, ktorí mali vo februári svoje narodeniny. Žiaľ, toto posedenie bolo posledné pred nástupom COVIDU-19.

Po nástupe vírusu začali moja manželka s dcérkou šiť rúška na tvár a ja som ich roznášal po našich členoch. Od našich členov, členov ružencového bratstva a ďalších našich známych som zozbieral pre našich dôstojných pánov úmysly sv. omši na druhý polrok 2020 a zanášal som ich potom do sakristie kostola, kde ich preberali naše kostolníčky. Chodili sme na prechádzky po prírode a na našej krížovej ceste sme sa modlievali. Keď sa už dalo, sledovali sme sv. omše cez EKOSTOL, hlavne z nášho kostolíka, alebo sme sv. omše počúvali cez rádio LUMEN, príp. cez TV NOE sv. omšu, ktorú celebroidal Sv. Otec František. Navštevoval som našich členov v rámci pomoci, ak niečo potrebovali, alebo len sa s nimi porozprávať. V niektorých prípadoch to neboli len členovia nášho klubu. Pri príležitosti Veľkej noci som vinšoval telefonicky našim členom k sviatku zmŕtvychvstania Pána. Nakoľko sme sa nemohli stretávať v klubovni, doma som

písal vinše našim jubilantom, ktorí v tých mesiacoch mali svoje narodeniny a potom som im to roznášal po bytoch. Pri príležitosti Dňa matiek sme dali zahrať našim mamám - členkám do Rádía Beta pesničku Kráľovná nebies, zaspievanú Majou Veľšicovou.

V utorok 12.5. sme spolu s našim podpredsedom pánom Chocholákom v Bratislave navštívili nášho predsedu pána Petra Macha v rámci ďalšieho fungovania nášho klubu, kde sme mu odovzdali hlásenie o činnosti nášho klubu za rok 2019. Okrem bežeckých pretekov sme museli zrušiť aj ďalšie akcie, púte, zájazdy... Naším členom však najviac chýbali pravidelné štvrtkové stretnutia v klubovni spoločenských organizácií.

V súčasnosti pripravujeme slávnostné trojdnie na 13.-15.9.2020 pri príležitosti výročia požehnania našej Krížovej cesty povýšenia Sv. kríža. V sobotu 19.9. sa má

uskutočniť športový deň pre seniorov UC-03 Trenčín u nás v Partizánskom, na príprave ktorého teraz pracujeme.

Čo je v týchto dňoch najdôležitejšie je stavebné povolenie na výstavbu Kaplnky povýšenia Sv. kríža so zvoničkou na našej kalvárii. V utorok 16.6.2020 nám na stavebnom úrade v Partizánskom vydali stavebné povolenie na realizáciu kaplnky, takže môžeme s pomocou Božou začať s jej realizáciou. Od Združenia kresťanských podnikateľov a manažérov SR sme dostali 1000,-€ na jej výstavbu. S dôverou sme sa v

tomto smere obrátili na členov nášho klubu, aby nám istou finančnou sumou prispeli na výstavbu tejto našej kaplnky, ale nemusia to byť iba naši členovia. Svoju finančnú výpomoc môžete poslať na účet nášho klubu č. SK04 0900 0000 0050 3968 2849, alebo na moju adresu Stanislav Husár, Malá okružná 927/52, 958 01 Partizánske. Už teraz ďakujeme za Vašu finančnú výpomoc. Nech vašu obeť Pán Boh mnohonásobne odplatí!

Stanislav Husár, predseda klubu
Partizánske-mesto

Postoj k desiatim radám pre seniorov od pána Ivana Štefana

Som rád, že sa aj v tomto čase nájdu v spoločnosti ľudia, ktorí vkladajú do ľudí skôr narodených isté nádeje aj vďaka ich životným skúsenostiam, nie preto, že sa to týka aj mňa samého. Môžem povedať, že ťažšie sa mi zvykalo na zákazy, príkazy či predpisy a iné súvislosti, ktoré sa týkajú COVID-19 a predpokladám, že v tomto nie som sám. Dodržiavať základné hygienické a sociálne povinnosti sme počas prežitých rokov mali už zžité. Sám so svojich životných skúseností viem a pociťujem, že pohyb na čerstvom vzduchu, hlavne v horách je potrebný v mladosti, ale aj v pokročilom veku. Ako pestovateľ kondičného behu, ktorému sa venujem s Božou pomocou už 38 rokov a bývalý maratónec, to pociťujem ešte aj v tomto období. Zdravo sa stravovať v mladosti či v starobe je veľmi dôležité a túto životnú potrebu veľmi odporúčam. Vírus, ktorý nám teraz strpčuje život, sa veľmi rýchlo šíri a treba sa pred ním chrániť. No je tu ešte iný vírus, pred ktorým sa treba tiež veľmi chrániť – vírus nelásky a neznášanlivosti najmä v našich rodinách. Vo Sv. písme je napísané, že sú tri čnosti: viera, nádej a láska, ale najväčšia z nich je láska.

Keď bude dostatok lásky hlavne v našich rodinách, ale aj vo verejnom či spoločenskom živote, budú sa ľahšie prekonávať vírusy podobné COVIDU-19. Nadarmo nám budú lacnejšie vlaky či autobusy, alebo vymedzené hodiny v obchodoch či vyššie dôchodky o zopár korún, ak to nebude robené z lásky. Zo svojich skúseností viem, že sa treba stále vzdelávať, čítať, vyplňať krížovky či sudoku, treba si udržiavať duševnú aj telesnú kondíciu. K tomu patrí aj práca na počítači. Žiaľ, je to tak, že táto doba priniesla veľké hriechy na starších ľuďoch, hlavne ktorí bývajú sami. Prichádzajú k nim cudzí ľudia, alebo telefonujú. Ponúkajú, nahovárajú, ale prichádzajú, len aby ich okradli. Vyzývam všetkých, ktorí patríte k tým skôr narodeným, nenaletzte na pekné reči, nevpušťajte si do bytu podvodníkov alebo zložte telefón a nedajte sa oklamať. Neuzatvárajme sa do seba, snažme sa byť samostatnými, nezháľajme a snažme sa byť užitočnými iným okolo nás, udržiame pekné vzťahy s členmi svojej rodiny a treba pestovať duchovný život, to je veľmi potrebné. Vzťah k nášmu nebeskému Otcovi, Pánu Ježišovi, a Panne Márii, ku všetkým svätým je veľmi potrebné. Kiež by sme s pomocou Božou zvládli svoj život v pokročilom veku. Vyzývam všetkých, ktorí sú skôr narodení, aby sme všetko, čo konáme, robili na česť a slávu Božiu.

Partizánske, 25.5.2020

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske-mesto

Eucharistia uzdravuje našu zranenú pamäť

(z homílie pápeža Františka)

«A rozpamätávajú sa na celú cestu, po ktorej ťa Pán, tvoj Boh, vodil» (Dt 8,2). *Rozpamätávajú sa*: týmto Mojžišovým pozvaním sa dnes otvorilo Božie slovo. Krátko potom Mojžiš zdôrazňoval: „Nezabudni na Pána, svojho Boha“ (porov. v. 14). Sväté písmo nám bolo dané preto, aby sme zvíťazili nad zabudlivosťou na Boha. Ako je len dôležité pamätať na to, keď sa modlíme! Ako to učí žalm, ktorý hovorí: «Pamätám, Pane, na tvoje skutky, pamätám na dávne zázraky» (77,12). Aj na tie zázraky a dobrodenia, ktoré Pán vykonal v našom vlastnom živote.

Je nevyhnutné pamätať na prijaté dobro: ak si ho nedržíme v pamäti, stávame sa cudzími sebe samým, „okoloidúcim“ života; bez pamäte sa vykoreňujeme zo zeme, ktorá nás vyživuje a nechávame sa unášať preč ako lístie vetrom. Uchovávať pamäť naopak znamená znovu sa naviazať na tie najsilnejšie putá, je to cítiť sa súčasťou istého prúbehu, je to dýchať s ľudom.

Pamäť nie je čosi súkromné, je to cesta, ktorá nás spája s Bohom a s druhými. Preto sa má v Biblii pamätanie na Pána odovzdávať z generácie na generáciu, má ho rozprávať otec synovi, ako hovorí jedna pekná pasáž: «A keď sa tvoj syn v budúcnosti opýta a povie: „Akéže sú to zákony...“, ktoré vám prikázal Pán, náš Boh?“ ty mu odpovieš: „Boli sme otrokmi... - celá tá história otroctva - a Pán robil pred našimi očami znamenania a zázraky“» (Dt 6,20-22). Ty odovzdáš tú pamäť tvojmu synovi.

Je tu však jeden problém: čo ak sa reťaz odovzdávania spomienok preruší? A potom, ako sa dá zapamätať si to, čo sme len počuli, bez toho, aby sme to zakúsili? Boh vie, aké je to ťažké, vie, aká krehká je naša pamäť, a vykonal

pre nás jednu neslýchanú vec: zanechal nám *pamiatku*. Nezanechal nám len slová, pretože je ľahké zabudnúť na to, čo počúvame. Nezanechal nám len Sväté písmo, lebo je ľahké zabudnúť na to, čo čítame. Nezanechal nám len znamenania, lebo je ľahké zabudnúť na to, čo vidíme. Dal nám Pokrm, a je ťažké zabudnúť na chuť.

Zanechal nám Chlieb, v ktorom je on, živý a skutočný, so všetkou chuťou jeho lásky. Prijímajúc ho môžeme povedať: „Je to Pán, pamätá si ma!“ Preto nás Ježiš požiadal: «toto robte na moju pamiatku» (1 Kor 11,24). *Robte*:

Eucharistia nie je jednoduchou spomienkou, je *to čin*: je to Pánova Pascha, ktorá nanovo ožíva pre nás. Pri svätej omši sú pred nami Ježišova smrť a zmŕtvychvstanie. Toto robte na moju pamiatku: schádzajte sa a ako komunita, ako ľud, ako rodina, slávte Eucharistiu, aby ste na mňa pamätali. Nemôžeme sa zaobiť bez nej, je to pamiatka Boha. A uzdravuje našu zranenú pamäť.

Uzdravuje predovšetkým našu osirelú pamäť. Prežívame epochu toľkej osirelosti. Uzdravuje *osirelú pamäť*. Mnohí majú pamäť poznačenú nedostatkom lásky a trýznivými sklamaniami, ktorých sa nám dostalo od toho, kto by nám mal dať lásku, no naopak urobil naše srdce osirelým. Chceli by sme sa vrátiť späť a zmeniť minulosť, no nemôžeme. Avšak

Boh môže uzdraviť tieto rany, vkladajúc do našej pamäte väčšiu lásku: tú jeho. Eucharistia nám prináša vernú lásku Otca, ktorý uzdravuje našu osirotenosť. Dáva nám lásku Ježiša, ktorý premenil hrob z bodu dojazdu na bod východzí a môže rovnakým spôsobom obrátiť naše životy. Vlieva do nás lásku Ducha Svätého, ktorý utešuje, pretože nás nikdy neponecháva osamelých a lieči rany.

Eucharistiou Pán lieči aj našu *negatívnu pamäť*, tú negatívnosť, ktorá sa toľkokrát objavuje v našom srdci. Pán uzdravuje túto negatívnu pamäť, ktorá vyplavuje na hladinu veci, ktoré nie sú v poriadku a v hlave nám zanecháva smutnú myšlienku, že nie sme dobrí na nič, že robíme len chyby, že sme „zmýlení“. Ježiš nám prichádza povedať, že to tak nie je. Jeho teší byť nám dôverne blízkym a zakaždým, keď ho prijímame, pripomína nám, že sme vzácní: sme pozvanými, s ktorými ráta na jeho hostine, spolustolovníkmi, po ktorých túži. A to nielen preto, že on je veľkodušný, ale preto, že je do nás skutočne zamilovaný: vidí a miluje to krásne a to dobré, čím sme.

Pán vie, že zlo a hriechy nie sú našou totožnosťou; sú to choroby, infekcie. A prichádza ich liečiť Eucharistiou, ktorá obsahuje protilátky pre našu pamäť chorú na negativizmus. S Ježišom môžeme získať imunitu voči smútku. Vždy budeme mať pred očami naše pády, námahy, problémy doma i v práci, neuskutočnené sny. Avšak ich ťarcha nás nerozgniavi, pretože viac v hĺbke je tu Ježiš, ktorý nás povzbudzuje svojou láskou. Hľa, toto je sila Eucharistie, ktorá nás premieňa na *nositeľov Boha*: nositeľov radosti, a nie negativizmu. Môžeme si položiť otázku: my, ktorí chodíme na svätú omšu, čo prinášame svetu? Naše smútky, naše trpkosti, alebo radosť Pána? Ideme na sväté prijímanie a potom pokračujeme v lamentovaní, v kritizovaní a horekovaní? Veď toto nič nezlepší, zatiaľ čo Pánova radosť mení život.

A nakoniec, Eucharistia uzdravuje našu *uzavretú pamäť*. Rany, ktoré si nosíme vo vnútri nespôsobujú problémy len nám, ale aj

druhým. Robia nás ustrašenými a podozrievavými: na začiatku uzavretými, po dlhšom čase cynickými a ľahostajnými. Vedú nás reagovať na druhých s odstupom a aroganciou, držiac nás v ilúzii, že takto môžeme mať situácie pod kontrolou. Je to však lož: jedine láska uzdravuje strach od koreňa a oslobodzuje od uzavretostí, ktoré nás väznia.

Tak to robí Ježiš, prichádzajúc k nám v ústrety s láskavou jemnosťou, v odzbrojujúcej krehkosti hostie; tak to robí Ježiš, Chlieb, ktorý sa láme, aby prelomil škrupiny našich egoizmov; tak to robí Ježiš, ktorý sa darúva, aby nám povedal, že jedine keď sa otvárame, oslobodzujeme sa od vnútorných blokov, od paralýz srdca. Pán, ponúkajúc sa nám jednoduchý ako chlieb, nás zároveň pozýva, aby sme nepremrhali život naháňajúc sa za tisíckami zbytočných vecí, ktoré vytvárajú závislosti a zanechávajú vnútri prázdnotu.

Eucharistia v nás uháša hlad po veciach a zapaluje túžbu po službe. Pozdvihuje nás z nášho pohodlného sedavého štýlu života, pripomína nám, že nie sme len ústami, ktoré treba nakŕmiť, ale že sme aj jeho rukami na nasýtenie blížneho. Teraz je urgentné ujať sa toho, kto má hlad po jedle a po dôstojnosti, kto nepracuje a má ťažkosti ísť vpred. A urobiť to konkrétnym spôsobom, ako je konkrétnym chlieb, ktorý nám dáva Ježiš. Je treba reálnu blízkosť, je treba skutočné *reťaze solidarity*. Ježiš v Eucharistii sa nám robí blízkym: nenechajme osamote toho, kto je blízko nás!

Drahí bratia a sestry, pokračujeme v slávení tej Pamiatky, ktorá uzdravuje našu pamäť - majme to na mysli: uzdraviť pamäť, je to pamäť srdca; táto pamiatka je svätá omša. Je to poklad, ktorý treba klást na prvé miesto v Cirkvi i v živote. A zároveň znovuobjavme adoráciu, ktorá v nás pokračuje v účinkovaní svätej omše. Prospieva nám, vnútorne nás uzdravuje. Predovšetkým teraz, naozaj ju potrebujeme.

(preklad: Slovenská redakcia VR)
prevzaté z www.vaticannews.va

Prvé stretnutie s Eucharistiou

V nedeľu 21. júna, keď už uvoľnené opatrenia proti šíreniu vírusu Covid-19 umožnili sláviť vo farnostiach sviatosť Eucharistie, aj v našom kostole prijali túto sviatosť tretiaci z dvoch škôl: zo ZŠ Rudolfa Jašíka a ZŠ Radovana Kaufmana. Ako katechéta som sa zúčastnila prvej sv. omše. V nádherne vyzdobenom kostole s mamičkou pri sebe si mohli túto krásnu chvíľu vychutnať „moji“ tretiačikovia. A možno aj práve vďaka tej blízkosti svojej mamičky to všetko zvládli na jednotku s hviezdíčkou. Ako mi dnes niektorí povedali, veľmi sa im tento deň páčil. A tak to má byť. Je to pre nich veľká chvíľa, na ktorú by nemali nikdy zabudnúť. Preto im prajem, aby nezabudli nielen na toto prvé stretnutie s eucharistickým Kristom, ale ani na to, že On ich vo svätostánku čaká vždy. Stačí prijať pozvanie a prísť k Nemu, kedykoľvek...

Zároveň chcem poďakovať rodičom prvoprijímajúcich detí a pánovi dekanovi i p. kaplánovi za prípravu týchto detí a za pomoc pri slávení (či vyslúženie) tejto krásnej sviatosti.

Jana Znášiková

Nový cyklus katechéz na tému modlitby: Sme Božími žobrákmi

ZAÚJALO NÁS

Ved' toto je „bianko šek“: „Všetko, o čo budete prosiť Otca v mojom mene, dám vám to!“

Boh je priateľ, spojenec, ženích. V modlitbe sa s ním môže vytvoriť vzťah dôvery. Je to tak, ved' v „Otcenášii“ nás Ježiš naučil obracať sa neho s množstvom žiadostí. Boha môžeme prosiť o všetko možné; vysvetľovať všetko, porozprávať všetko. Nezáleží, či sa vo vzťahu s Bohom cítime nedostatoční: nie sme statoční priatelia, nie sme vďačné deti, nie sme verní manželja. On nás má stále rád.

Toto Ježiš jasne dokazuje pri Poslednej večeri, keď hovorí: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“ (Lk 22, 20). V tom geste vo večeradle Ježiš anticipuje tajomstvo kríža. Boh je verným spojencom: ak ľudia prestanú milovať, on ich má naďalej rád, aj keď ho láska privedie na Kalváriu.

Boh je stále pri dverách nášho srdca a čaká, že mu otvoríme. A niekedy klope na srdce, ale nie je nanucujúci, čaká. Trpezlivosť Boha s nami je trpezlivosťou otcovskou, niekoho, kto nás veľmi miluje. Povedal by som, že je to trpezlivosť otca i mamy zároveň. Je vždy blízko nášho srdca, a keď klope, robí to jemne a s veľkou láskou.

Kúsme sa všetci modliť tak, že vstúpime do tajomstva Zmluvy. Vložiť sa v modlitbe do milosrdného objatia Boha, cítiť sa zahrnutí do tohto tajomstva šťastia, ktorým je trojičný život, cítiť sa ako pozvaní, ktorí si nezaslúžili toľko úcty. A opakovať Bohu v úžase modlitby: je možné, že Ty poznáš iba lásku? On nepozná nenávisť. Je nenávidený, ale nepozná nenávisť. Pozná iba lásku. Toto je Boh, ku ktorému sa modlíme. Toto je žiariace jadro každej kresťanskej modlitby. Boh lásky, náš Otec, ktorý nás čaká a sprevádza nás.

(preklad: Slovenská redakcia VR)

prevzaté z www.vaticannews.va

HYMNUS ŽIVOTA

Život je príležitosť, chyť sa jej
Život je krása, obdivuj ju
Život je blaženosť, ochutnaj ju
Život je sen, urob ho realitou
Život je výzva, príjmi ju
Život je povinnosť, naplň ju
Život je hra, hraj ju
Život je cenný, pestuj ho
Život je zdroj, zachovaj ho
Život je láska, užívaj z nej
Život je tajomstvo, odhaľ ho
Život je príšľub, naplň ho
Život je smútok, prekonaj ho
Život je hymnus, vyspievaj ho
Život je boj, príjmi ho
Život je dobrodružstvo, riskni ho
Život je šťastie, zaslúž si ho
Život je život, ochraňuj ho

f Svätá Matka Tereza

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.